

מעוני. אך הcalcination האועל והגעה לא תחזר ג'יכ' מהרב האהוב את התורה באבاهת אמת, לא מהבת העונג המושג מידעתה והכונתה כ'א מהבה אמיתות שעוזם הידיעה וההוספה בקייתabilites חבילות של חכמה, היא התכלית העצמית. העוסק בתורה לשמה ממש, גם בהיותו רב הוא יסוף להוות נמצא במעמד של תלמיד בעת הלימוד. ובאמת סיבות השמה ולבד הראש בנפש תהיינה והשקבות השונות על ערך הידיעות, בהסתכל החכם על אותן הידיעות שכבר רכש, והוא השסתכלות הוא צרכיה שתחיה ע'כ' לפני בטבע בהיותו כבר בא למד, או בתור מגע למרכז תכליתי תחוורר השמה בנפשו. אמן כאשר ישים אל לב כי אין סוף לתוכנות הדעת, וכי גם באוטן העניינים שכבר רכש על דה בדם על מדרגה רמה עוד יש נרחב להתבונן עוד להוסף ולהוסיף, או תחוורר בו התוכונה של景德 ראש. אמן אותו בלבד הראש עצמו הנמצא במערכי הלב מצד השסתכלות הנפש שלא באה עד כה למטרתה, והשייא עדנה רך הולכת וושאפת אליה, מ'ם גם זו השמה צרך שיירא בתור ברק פנימי ע'י מה שיידיר לו האדם את שמתת השלים של הידיעה הכרורה בהיותה מושגת כבירה. ע'כ' כאשר יזכיר העונג הזה יפה לפניו למדו ויישיג' ערכו, או יתרץ' יותר לבא אל המבוקש. מי אמן יוכל לצייר ציר בהר, בגאות לשמתת הלב הנזקקת לכל עניין וענין לפני ערכו, רק הרב שכבר הידיעה בכללות מצוריות לפני והוא מותגע כבר על הודה, ע'כ' מקמי רפה, בצייר בנפשו שמתת הידיעה, הוסיף ג'יכ' לצייר לתלמידיו את כללות העונג שיבא להם ג'יכ' אחריו אשר יעכשו את כל התלהה של הטרוח הגודל והעמל הרואי למתיחיל עד שירד לסוף עמוק של עניין ונגב ומרום החדשן לו. הציג המהיר המשקיף על סוף דבר ישכיח בכהירותו את היגיינה ומרירות הנפש של יגיעת הלימוד הכביד, ובוחן השפוך על התכלית הנש��ת מרחוק באותו הציר הכלול במילוא וברוחותה הרואו הוא בדמי' ג'יכ' רבנן. אוח'כ' אמן, אחריו שהלב הוכן לעול הלימוד בקורות רות, או יתיכ' באימטא, כיודע את אשר יחרר לו ומזכה להשתלם, וכמצ'יר שעוד צרך גם הוא לפני ערכו, וכמוש'כ' תלמידיו לפני ערכם, לעבוד עבודות משה עד כדי לבא אל השגת אוצר הדעת, שבכל אופן עוד ימצע גנו בענין שבם העסוקים, והוא יתיכ' באימטא, תוכונת החולך ומתקין אל

עליו לקבל את העול ולהכיר ערכו כי עדין לא בא למדה זו שתהיה לו דעת התורה ודרישתה לשעשוע כ'א ליגיעה. חוץ מה מגב הנפש שונה הוא בין התוכונה הרואה למי שמכין אותה עצמו לרכו של קנים רוחניים חדשים, למי שעוסק בהרצאה הדברים שכבר הם קנים ביזו. שהראשון צרך לעמוד נגד המון המחשבות הצדדיות שאינן מניות את לבבו להתייחד באותו המושכל שהוא צרך לפנות לבבו אליו. והעמידה של כניסה המחשבות במושג אחד בכת, היא יותר מסוגלת למצב של לבו עתו. השונה דיא היפה בפרחים המרבבת עין במראה החיזוני, הו הוכחה והענג הנמשך ממנה לכל הוגה בה מה מהויר הוא ונעיפ, אבל לא הוור החיזוני הוא העיר בקנין כ'א הטוב הפנימי, השגת התוך והאמת', שייתור הוא נמשל מהר, לבושים הטוב שהונשמה נהנית ממנ' מה שנסחל בטבע סר מעליינו, וחחינו נקשרא לבכנו אולת וחשן של הוללות וכל חמגדין חיזונה, שהוא היפך מדרישת החכמה ע'פ' טבעו הטהור האמתי, עונותינו ועונות אבותינו קלקלו כבר מוהיר הוא ונעיפ, אבל לא הוור החיזוני והוא העיר בקנין כ'א הטוב הפנימי, השגת התוך והאמת', שייתור הו און טעמנו הטבעו הטהור, עד שהחחש הטוב להשליל ולהיטיב בתוכנו עז'רין נקשרא לבכנו אולת וחשן של למותו, לבושים הטוב שהונשמה נהנית ממנ' מה שנסחל בטבע סר מעליינו, וחחינו נקשרא לבכנו אולת וחשן של הוללות וכל חמגדין חיזונה, שהוא היפך מדרישת החכמה לשוננה המענגת רך החוש החיזוני. והוא חוכת המתחיל, השונה, המתמלד לדעתו (שרק) שהוא צרך להגיע אל התוך, אל עמוקות אהורת לא פירען כל את השגתו באוטו המושג, ואו העמק שבתוכה, ושעוברה צרך הוא להיות מותהר הבהה עמוקות אהרים אמת. עד אשר בראשית לימודינו נמצא ע'פ' רובי מיררו את רוחינו ויהיו עליינו למשא. אלא שעלינו לדעת שאים ירעדנו, אשר לא די שלא נשבע שמה ועוג מהם כ'א יעד המשחתת לבבו ועינונו הטבעיים. ולא ידמה שימצא תיכף את ירעדנו את רוחינו ויהיו עליינו למשא. אלא שעלינו לדעת שאים ירעדנו, תרי לנו המלחמה וההכדה הזאת, אבל אחרי התקדשנו כראוי בקדושת התורה או תבא חכמה לבנו וודעת לנפשנו תורה. אבל רך בתנאי שלא יחוורן לקרה לד' זמיות, ולבקש בהם בעיקרים, גם בהתחלת לימודו, את הצד המעניין המשעשע, ינעט', כי תשוכן הנפש לטבעו הטהור להתענג על ד' ותורתו. ע'כ' נוואו מאר אומן שרצוים לעשות את כל מדיניות הלימודים ג'יכ' לתלמידים הצעירים והמחילים בערך של השעוזים. לא באוטן כוה תבא חכמה כלב עיר פרה האדם שבתחילה, יבוא אח'כ' לדרכ' האורה המורה וסoga בשוננים, בહולדו³, רך חכמה שלמדותי באך' היא שעמדה ל'. ע'פ' שפה נאים ונאות מאר מצב השמחה, מילוי הרוץ והשעשוע, בדרכ' הפניימי של האדם מצד הנפש החכמה וגוטיתיה, שהוא תורה וחכמה, אמן חיליה להיות בהולמים על העונג הזה, הכחמה ערבה הצד החזון אל הכחמה אל דעת האמת בשעתו, لكنותו בלבד עטה. וזה החלק סייר מהמתיחיל את החף לעמל ולהתיגע הטבעית אחורי נסיותיהם, הם שגורמים שבתחילה ירוגשו מרפמוד על האמת, כי לא יכול כל להתאים העמל גדול הנדרש בעבור הוצאות הסובות היוצאות מהסבל לקנות חכמה וודעת לד' עם חוץ' השמה והעונג בחילתו, מתנת אלהים ואת קדושים. "טוב לי כי עונתי לעמן אל למד חוקיך"⁴.

כב' לא קשייא, הא ברכה הא בתלמידיא. לב' האמור שכך היא מדת החכמה שהעונג הרוחני הנשגב לא יבא כ'א אחורי עמל גדול וקנין רב של חכמה ודעת, ע'כ' הרב הגדול בכבר בתורתו רק לו יאתה נטיית השמה והשעשוע בד'ת. והתלמיד המתיחיל,

פני רבו ואון שפותתו נומפות מר תוכינה, שנאמר רב שפותתו שוננים נומפות מואר עוכב, א'ית מואר עוכב אלא מר עוכב, א'ית שוננים אלא שוננים. באמת האלים חוץ כבר שלא היו ד'ת לעמל, כ'א לבקש בהם את הנעים והשעשוע, תוכינה. הוא מתקרב אל אישא של תורה שלא כמי היא מתאמת מאר לדרישת החכמה והדעת. א'כ' והשmeta וטובי-הלב בדרישת התורה היא אונאותה מאר למצב הנפש, וראוי הוא פלי וה שטמי היה העסק בתורה שעושה נפש ושםה לב, אמן עליינו שלא לשכח כי כבר אין אנו מוצאים את האדים ע'פ' טבעו הטהור האמתי, עונותינו ועונות אבותינו קלקלו כבר מוהיר הוא ונעיפ, אבל לא הוור החיזוני והוא העיר בקנין כ'א הטוב הפנימי, השגת התוך והאמת', שייתור הו און טעמוני הטבעו הטהור, עד שהחחש הטוב להשליל ולהיטיב בתוכנו עז'רין נקשרא לבכנו אולת וחשן של הוללות וכל חמגדין חיזונה, שהוא היפך מדרישת החכמה לשוננה המענגת רך החוש החיזוני. והוא חוכת המתחיל, השונה, המתמלד לדעתו (שרק) שהוא צרך להגיע אל התוך, אל העמק שבתוכה, ושעוברה צרך הוא להיות מותהר הבהה עמוקות אהרים אמת. עד אשר בראשית לימודינו נמצא ע'פ' רובי מיררו את רוחינו ויהיו עליינו למשא. אלא שעלינו לדעת שאים ירעדנו, אשר לא די שלא נשבע שמה ועוג מהם כ'א יעד המשחתת לבבו ועינונו הטבעיים. ולא ידמה שימצא תיכף את ירעדנו את רוחינו ויהיו עליינו למשא. אלא שעלינו לדעת שאים ירעדנו, תרי לנו המלחמה וההכדה הזאת, אבל אחרי התקדשנו כראוי בקדושת התורה או תבא חכמה לבנו וודעת לנפשנו תורה. אבל רך בתנאי שלא יחוורן לקרה לד' זמיות, ולבקש בהם בעיקרים, גם בהתחלת לימודו, את הצד המעניין המשעשע, ינעט', כי תשוכן הנפש לטבעו הטהור להתענג על ד' ותורתו. ע'כ' נוואו מאר אומן שרצוים לעשות את כל מדיניות הלימודים ג'יכ' לתלמידים הצעירים והמחילים בערך של השעוזים. לא באוטן כוה תבא חכמה כלב עיר פרה האדם שבתחילה, יבוא אח'כ' לדרכ' האורה המורה וסoga בשוננים, בહולדו³, רך חכמה שלמדותי באך' היא שעמדה ל'. ע'פ' שפה נאים ונאות מאר מצב השמחה, מילוי הרוץ והשעשוע, בדרכ' הפניימי של האדם מצד הנפש החכמה וגוטיתיה, שהוא תורה וחכמה, אמן חיליה להיות בהולמים על העונג הזה, הכחמה ערבה הצד החזון אל הכחמה אל דעת האמת בשעתו, لكنותו בלבד עטה. וזה החלק סייר מהמתיחיל את החף לעמל ולהתיגע הטבעית אחורי נסיותיהם, הם שגורמים שבתחילה ירוגשו מרפמוד על האמת, כי לא יכול כל להתאים העמל גדול הנדרש בעבור הוצאות הסובות היוצאות מהסבל לקנות חכמה וודעת לד' עם חוץ' השמה והעונג בחילתו, מתנת אלהים ואת קדושים. "טוב לי כי עונתי לעמן אל למד חוקיך"⁴.